

VILEIN

Eerste druk, 2016
©Marcella Kleine

Vormgeving: Jo-Ann Snel
Foto cover: Deborah Kleine

Uitgever: Romadevi Stories
ISBN: 978-90-824398-6-1
Nur: 332

Website auteur: www.marcellakleine.nl
Facebook: Marcella Kleine – boeken met spanning

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever openbaar worden gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Marcella Kleine

Vilein

† SPANNING †

See that girl, see her standing in the corner
On her own, scarred inside, she's a loner
Nobody can hear her crying at night
And see that all her smiles are tears
That she wears a mask to hide all her lies
To comfort all the fears

Anouk

PROLOOG

Mijn keel maakt een raspnd geluid, ik krijg geen lucht meer.
Mijn ogen puilen uit en mijn mond hapt naar lucht. Is dit het, is
dit waar mijn leven eindigt?

In een flits zie ik beelden uit mijn leven voorbij komen, alsof
ik elk moment opnieuw en intens beleef. Ik wil huilen om de
pijn van dat kleine kind.

Krampachtig probeer ik lucht naar binnen te zuigen, maar
dat lukt nauwelijks. Wel ruik ik een geur, die me de adem nog
meer beneemt. Een weezinwekkende geur van alcohol, vermengd
met knoflook en zweet. Het brengt me terug naar die
keer, toen...

Dan wordt alles zwart...

*Lief Dagboek
Lieve Sophie,*

Schrijven lukt het best als je op de top van je emoties zit, zeggen ze. Daarom heb ik nu de pen ter hand genomen met boosheid als emotie en drijfveer om te schrijven.

Ik vind het nog te vroeg om alarm te slaan, laat mij eerst maar even schrijven. Het is beter als ze me verdrietig aantreffen in plaats van boos. Schrijven zal de boosheid misschien wegnemen.

Ik heb zo vaak op het punt gestaan om mijn verhaal op te schrijven, maar kwam er nooit toe. Uit angst dat hij mijn verhaal zou vinden. Maar nu hoef ik niet meer bang te zijn.

Ik ben aan de grote eettafel gaan zitten. Niet die in de keuken staat, maar de lange tafel in de woonkamer. De schalen met overgebleven salade, vlees, vis en schaaldieren heb ik opzij geschoven.

Hier tussen de resten van wat mijn verjaardagsfeest had moeten zijn, begin ik mijn verhaal. Misschien dat mijn feest nu eindelijk gaat beginnen. Het leven begint immers bij veertig.

Bij het schrijven van die laatste woorden werd mijn blik naar die ene plek in de woonkamer getrokken en ben ik even gestopt met schrijven. Er gaan nu allerlei emoties door me heen. Verdriet, opluchting en ook boosheid, woede zelfs. Maar diep van binnen voel ik ook een vreselijke angst.

Dit had mijn avond moeten zijn, maar het werd zijn avond. Op mijn veertigste verjaardag had hij zijn zakenrelaties uitgenodigd. Allemaal mannen strak in het pak.

Ik kreeg steeds sneller de opdracht drank aan te voeren. De maatpakken kwamen steeds lossier te zitten. Eerst ging het jasje uit, daarna de stropdas af en vervolgens gingen er overhemdknoopjes open. Sommigen raakten zo bezopen dat het ze niet

kon schelen dat hun overhemd half uit hun broek hing. Het enige waar zulke mannen dan nog aan denken is drank. Hoe meer, hoe liever.

Nu ik dit opschrijf, zie ik in gedachten accountant Dullens binnenkomen na een toiletbezoek. Zijn gulp stond open en de punt van zijn overhemd stak er uit. Precies op het moment dat ik hem discreet wilde waarschuwen, duwde hij zijn onderlichaam naar voren terwijl hij met gespreide armen op me afkwam. Met een gezicht van afschuw heb ik hem de rug toegekeerd en ben in de keuken gaan zitten. Wat een vulgaire man. Tot nu toe had ik hem alleen maar zakelijk correct meegemaakt, maar in wezen is hij dus geen haar beter dan alle andere mannen.

Zeg nou zelf, sommige mannen zijn beesten. Ze doen wel alsof ze beschaafd zijn, maar de aap in hen kunnen ze toch nooit helemaal verbloemen. Er komt een moment dat ze door de mand vallen en hun ware aard naar boven komt. Meestal is dat wanneer er teveel alcohol gedronken is. Ken jij ook zulke mannen, of heb je het beter getroffen dan ik?

Ik had mijn toevlucht tot de keuken genomen, maar werd al snel teruggefloten. Dat moet je in dit geval letterlijk nemen, want zo gaat dat hier in huis. Als ik voor een hand- of spandienst nodig ben – wat het ook is en sta vooral stil bij die handdienst en laat je afschuw niet de overhand krijgen – klinkt er een schelle fluit. Wanneer andere mannen fluiten, klinkt dat leuk. Maar als de man die zich mijn wederhelpt noemt het doet, klinkt het eisend en dwingend.

Voordat je een verkeerd beeld van me krijgt: hij is de enige man die naar me fluit. Voor geen enkele andere man ben ik de moeite waard om de lippen te tuiten en de lucht tussen de tanden door de mond uit te blazen. Ik weet dan ook niet beter dan dat ik een lelijk eendje ben, dat heeft Fred me vaak genoeg ingewreven.

Mijn ogen dwalen weer door de kamer. De tijd dringt, weet ik

als ik naar de steeds groter wordende rode vlek in mijn witte, hoogpolige vloerkleed kijk. Mijn hart gaat nu als een bezetene tekeer. Wat heb ik gedaan?

Ik kan nu niet verder schrijven, Sophie. Er is iets verschrikkelijks gebeurd. Was je maar hier, zodat ik er niet alleen voor stond.

Liefs, Julia

Ik weet dat ik moet opschieten. Eigenlijk heb ik nu helemaal geen tijd om te schrijven en al helemaal niet om mijn gedachten te laten afdwalen. Ik moet naar boven, mijn pyjama aandoen en door mijn bed woelen. Pas dan kan ik de politie bellen. Maar iets houdt me tegen. Het is niet alleen mijn angst. Misschien is het de malende stroom van gedachten, die door mijn hoofd gaat en waar geen vat op te krijgen is. Het ene moment zie ik mezelf als getrouwde vrouw en dan ineens ben ik weer dat kleine meisje. Wie ben ik werkelijk? Ben ik in mijn hart altijd dat kleine meisje gebleven?

Mijn blik is strak op het papier gericht, de letters dansen voor mijn ogen, terwijl mijn gedachten teruggaan naar toen. Komt het doordat ik zomaar het woord 'dagboek' doorhaalde en wijzigde in 'Sophie'? Denk ik daarom terug aan mijn jeugd?

Sophie, die me troostte als ik verdrietig was en me weer aan het lachen kreeg. Ze begreep mijn eenzaamheid in ons kille gezin. Mijn vader was eigenaar van een groot bouwbedrijf. De directeur, noemde mijn moeder hem. Je zou denken dat het liefkozend, eerbiedig of misschien zelfs spottend bedoeld was, maar ze zei het uit angst. Doodsbang was ze voor haar autoritaire man. Ze kroop voor hem. Haar angst sloeg over op mij. Altijd bleef ik op afstand van die man met zijn bulderende stem, maar er was geen ontkomen aan. Als klein kind kon ik al niet aan zijn verwachtingen voldoen.

'Sta daar niet als een bange haas. Rug recht, schouders naar achteren en kijk me aan als ik tegen je praat.'

Hoe kon ik niet als een angstig dier reageren bij het horen van zijn strenge bevel om bij hem te komen? Zelden was het om iets

positiefs. Meestal wachtte me een uitbrander om iets onbenulligs. Omdat ik zijn asbak niet op tijd had geleegd of het peper- en zoutstel niet op de juiste plaats naast zijn bord had gezet. Zo jong als ik was, eiste hij dat ik mijn moeder hielp in het huishouden. 'Meisjes zijn alleen maar goed voor het huishouden.'

Door de jaren heen waren dat terugkerende woorden geweest wanneer mijn moeder sporadisch en dan nog uiterst voorzichtig probeerde om voor me op te komen. Nooit had hij haar in mijn bijzijn geslagen, maar aan haar angstige ogen zag ik dat ze bij elke voorzichtige vorm van protest een klap verwachtte.

Als hij me ruw de kelder in duwde omdat ik naar zijn idee niet luisterde, beet hij me toe dat ik helemaal nergens voor deugde. Zelfs niet voor simpele huishoudelijke klusjes. Met moeite behield ik mijn evenwicht en kon ik net op tijd de leuning vastklampen om niet op de harde vloer terecht te komen. Soms greep ik mis en viel ik hard. Het is onbegrijpelijk dat de onderwijzers op school mijn wonden en blauwe plekken negeerden.

Op de koude keldertrap wachtte ik met mijn pop Petra in mijn armen geklemd tot zijn driftbui over was en de pijn in mijn armen minder werd. Zijn stevige greep was vaak nog uren te voelen. Soms pakte hij mijn pop af, voordat hij me de kelder in smeed. Hij gunde mij geen enkele vorm van troost. Als mijn moeder de kans kreeg, sloop ze naar de kelder om Petra snel naar binnen te duwen. Mijn moeder was niet tegen mijn vader opgewassen, in die zin was het moedig wat ze deed. Vond ik toen.

Ook als hij zo driftig was dat hij me lijfelijk strafte voor onbenulligheden, durfde mijn moeder me niet in bescherming te nemen. Bang dat hij ook haar te lijf zou gaan. Was hij schuldig aan de miskramen, die ze keer op keer kreeg?

Mijn moeder was een teruggetrokken, schuwe vrouw. Later vroeg ik me af waarom ze telkens weer zwanger werd terwijl ze mij niet eens kon beschermen. Maar hij wilde een opvolger. Een zoon. Ik was zijn grootste teleurstelling en dat liet hij merken ook.

In het donker op de keldertrap voelde ik de eenzaamheid sterk op me drukken. Ik voelde dat er iets ontbrak in mijn leven en snakte naar een broertje of zusje. Alsof ik dan pas compleet zou zijn. Vriendinnetjes had ik nauwelijks. De een na de ander haakte af zodra ze mijn vader in een slechte bui had meegemaakt. Hij ging dan niet alleen tegen mij tekeer, maar ook mijn vriendinnetje kon een uitbrander krijgen.

Maar op een dag was Sophie er. De vernederingen van mijn vader stopten niet met haar komst, maar zodra Sophie me troostte of met me speelde, was ik al mijn verdriet en pijn weer vergeten.

Ik werp een blik op mijn horloge en constateer dat het nu niet het moment is om te mijmeren. Het schrikt sla ik met een zucht dicht. Ik zal het onder mijn matras verstoppen. Bij het opstaan werp ik een snelle blik op het vloerkleed. Mijn adem stukt in mijn keel, maar ik moet me vermannen. Met afgewend hoofd verlaat ik de kamer. Eenmaal in de hal, ren ik de trap op alsof ik de verloren tijd nog kan inhalen. Ik dwing mezelf rustig te blijven en goed na te denken. Wat is mijn gebruikelijke routine voordat ik ga slapen? Omkleden, mijn gezicht wassen en tanden poetsen. Is dat geloofwaardig na een uitbundig feestje? Of rol je dan direct je bed in? Even denk ik daarover na en realiseer me dat de politie navraag zal doen. Zeker weten dat zijn vrienden zullen vertellen dat ik een muurbloempje ben, die niet heeft meegedaan aan het overmatige gezuip. Ze zullen vertellen dat ik nuchter was en vroeg naar bed ging. Als ze dat nog weten. En bij nuchter en vroeg hoort de tijd nemen om mezelf te verzorgen.

Nadat ik mijn avondritueel heb afgerond, duik ik mijn bed in en druk mijn achterhoofd diep in mijn kussen. Ik trek het dekbed over me heen, ga verliggen, draai nog een paar keer en verlaat mijn bed weer. Met gemengde gevoelens kijk ik naar het resultaat. Geen mens zal vermoeden dat er niet geslapen is in dit bed. Althans, vannacht niet. Maar hoe kan ik zo koelbloedig handelen, terwijl zich beneden een drama voltrokken heeft? Zo

ben ik helemaal niet. Net als mijn moeder, ben ik een bange muis. Ik weet dat ik niet zal treuren maar bij de gedachte aan wat me misschien te wachten staat, staan mijn spieren stijf van spanning. Al klopt mijn hart in mijn keel van vertwijfeling en angst, ik moet dit nu zo doen. De verdenking mag niet op mij vallen. Ik trek mijn ochtendjas aan en ben voor het eerst blij dat het een degelijk, niets onthullend model met een hoog opstaande kraag is.

Terwijl ik naar beneden loop, repeteer ik wat ik ga zeggen. Probeer ik verschillende stemtonen uit, bang als ik ben dat ik niet klink als iemand, die net een gruwelijke ontdekking heeft gedaan. Maar als ik de kamer inloop, is het alsof het nu pas tot me doordringt wat er is gebeurd. Ik zie zijn levenloze lichaam in een plas bloed liggen. De schrik slaat me om het hart, even vraag ik me af of de moordenaar nog aanwezig is. Dan begin ik te gillen.

Lieve Sophie,

Ik durf het bijna niet op te schrijven, maar ik kan het alleen met jou delen. Fred is dood. Al sinds mijn verjaardagsfeest. Het was hier een komen en gaan van mensen nadat ik 112 had gebeld. Bij het horen van de stem van de telefoniste was ik dichtgeslagen en kon ik me niet meer herinneren wie ik was en waarom ik belde. Maar toen de telefoniste aandrong, wist ik weer dat ik Julia Eerbeek heette, noemde mijn adres en vertelde stamelend wat ik in mijn huis had aangetroffen. Voorzichtig waarschuwde ze dat de moordenaar van Fred nog in huis kon zijn en maande me naar een ruimte te gaan, waarvan de deur op slot kon. Ik had niet moeten zeggen dat hij vermoord was. Maar op dat moment had ik mezelf echt niet meer in de hand. Ik was compleet in paniek.

Ik deed wat de telefoniste had gezegd en wachtte in de badkamer op de hulpdiensten, terwijl ze geruststellend tegen me bleef praten. Ze vroeg me of de voordeur op slot zat. Ik stond al op het punt om naar beneden te gaan om de deur te ontgrendelen, toen ze me waarschuwde. Volgens haar was het veiliger om in de badkamer te blijven. 'De politieagenten vinden zelf wel een manier om binnen te komen,' had ze erachteraan gezegd. Nou, daar hoefden ze geen moeite voor te doen. De voordeur bleek wagenwijd open te staan en in een mum van tijd was mijn huis vol vreemde mensen. Ik hoorde hun voetstappen, de deuren die ze opengooiden en hun barse stemmen en snelle bewegingen, waarmee ze het huis doorzochten. Pas toen iemand riep dat er geen verdachte in huis was, leken ze aan mij te denken.

Terwijl ik op mijn pen kauw, kijk ik peinzend voor me uit. Het is alsof ik weer die geruststellende stem hoor. 'Mevrouw Eerbeek, de politie is hier. U hoeft niet meer bang te zijn. Het is veilig in huis.' Even had ik mezelf in de spiegel aangestaard.

Toen ik de badkamerdeur opendeed, zag ik een vrouw staan. Ze was tenger en leek te verdrinken in haar uniform. Haar

blonde haren zaten strak bijeengebonden in een staart. Ze had mijn dochter kunnen zijn, bedacht ik toen ik haar snoetje in me opnam. De vrouw leidde me naar mijn slaapkamer, terwijl ze troostende woorden sprak. Ze liet me plaatsnemen op een stoel, ging zelf op de rand van mijn bed zitten en gaf me de tijd om tot mezelf te komen. Daarna had ze me bemoedigend toegeknikt om me vervolgens kordaat en geruststellend tegelijk allerlei vragen te stellen. Misschien probeerde ze me af te leiden van wat er beneden gaande was. Ze feliciteerde me zelfs met mijn veertigste verjaardag toen ik vertelde over het feestje van de afgelopen avond. Dat vond ik ongepast. Lisa, zo heette die agente, leek er niet bij stil te staan dat ik zojuist mijn man had verloren en allerminst in feeststemming was.

Op het moment waarop ik mijn spiegelbeeld in de ogen keek, nam ik een besluit. Hoe het ook zat en hoe bang ik ook was, niemand mocht denken dat ik iets met Freds dood te maken had. Ik was lang genoeg de dupe van die man geweest. Ondanks mijn angst, ontwaakte diep in mijn hart het gevoel van verlossing steeds meer. Mijn overheersende man was dood. Lisa had me daar zekerheid over gegeven, toen ze vroeg of ik wist hoe mijn man kon zijn omgekomen.

Ogenscheinlijk aangedaan vertelde ik dat ik wakker was geworden van gestommel in de woonkamer. Ze vroeg of het de verjaardagsgasten waren. 'Nee, het was een geluid, dat ik niet kon plaatsen,' had ik geantwoord. 'Ik schrok toen er beneden iets omviel. Het klonk alsof er iets in stukken viel. Daarna was het muisstil.' Ik voegde eraan toe dat ik toen pas ontdekte dat Fred niet naast me in bed lag. 'Toen het stil bleef, ben ik naar beneden geslopen.' Bij de herinnering aan wat ik toen zag, had ik geen woord meer kunnen uitbrengen. Maar de agente had erop aangedrongen door te gaan. 'Elke herinnering is van belang voor het onderzoek,' had ze gezegd, terwijl ze naar me toe boog en bemoedigend op mijn hand klopte. Met haperende stem antwoordde ik dat ik mijn man in een plas bloed had aan

getroffen. 'Hij... hij bewoog niet.' Ik slikte hevig en knipperde met mijn ogen van spanning. Snel had ik een zakdoekje uit de zak van mijn ochtendjas opgediept. Lisa had me meelevend op mijn hand geklopt. 'Morgen praten we verder. Voor nu is het te belastend voor u.'

Nadat ik de agente had verteld dat ik Fred in een plas bloed gevonden had, was ze naar beneden gegaan om bij haar collega's te informeren hoe ver ze waren met het sporenonderzoek. Gespannen wachtte ik af of ze iets hadden gevonden. Toen Lisa weer boven kwam, vertelde ze dat ik niet thuis kon blijven omdat het sporenonderzoek nog lang niet klaar was. Er waren zoveel mensen in huis geweest, dat ons huis één en al spoor was. In de tussentijd wilden ze mijn man niet verplaatsen, zei ze en vroeg of ik bij een vriendin kon slapen. Mijn gedachten draaiden op volle toeren. Bij een vriendin slapen? Welke vriendin? Buiten jou heb ik nooit een vriendin gehad!

Er zat niets anders op dan mijn intrek bij mijn demente vader te nemen. Nu ben ik in zijn huis en schrijf ik jou wat er allemaal gebeurd is. Mijn vader weet niet eens dat ik hier ben en zal bij het ontwaken denken dat ik een van de verzorgsters ben. Ik heb de sleutel van zijn huis voor het geval er een calamiteit is. Dat de dood van Fred zo'n calamiteit zou zijn, had ik nooit verwacht.

Liefs, Julia

De dagen na Freds dood breng ik in een roes door. De adrenaline stroomt, maar tegelijkertijd is alles onwerkelijk. Gebeurt dit echt? Het begint al met de puinhoop, die ik moet opruimen als het huis is vrijgegeven. Het sporenonderzoek is gedaan, Freds lichaam is afgevoerd en mij rest de rommel in huis. Glazen met verschaalde drank, restanten van vis en salades. Het huis stinkt, net als mijn geweten. Ik voel immers geen verdriet en ook geen schuld, maar wel paniek die telkens opborrelt. Ondanks mijn zere keel lukt het me gelukkig steeds weer om diep adem te halen en de paniek onder controle te krijgen. Wat heb ik gedaan?

Toch heb ik geen tijd om stil te staan bij mijn angst. Er moet zoveel geregeld worden. Een uitvaart, maar hoe neem je publiekelijk afscheid van een man waar je niet van houdt? Met welke woorden kan ik hem gedenken, zonder anderen te choqueren?

Ik besluit me niet druk te maken, ik heb genoeg aan mijn hoofd. De begrafenisondernemer, die tegenover me aan de eettafel zit, vraagt nu mijn aandacht. Maar telkens weer dwalen mijn gedachten af. Ik gok erop dat Freds compagnon zal aanbieden de regie in handen te nemen. Zijn compagnon, die volgens mij niet kan wachten tot hij het bedrijf kan overnemen. Het was mijn vader een gruwel dat Fred een vage kennis bij het bedrijf had betrokken, maar mij kon het niet schelen. Dat hele bedrijf deed en doet me niets. Bovendien weet ik dat Fred – wat er verder ook op hem aan te merken valt – er wel voor gezorgd heeft dat ik financieel goed achterblijf. Natuurlijk is dat fijn, maar voor mij minder belangrijk dan hij dacht. Het geeft maar weer eens aan dat Fred mij slecht kende. Ik heb nooit gegeven

om de luxe waarmee ons leven omringd was, ik had liever een paar beschermende, liefdevolle armen om me heen gehad.

Het is vreemd om niet meer op mijn hoede te hoeven zijn voor zijn onvoorspelbare gedrag. Om niet meer verrast te worden door een onverhoedse aanval. Hoewel het weinig verrassend was wat er gebeurde. Zijn gedrag was zo standaard, dat het niet de vraag was of hij me zou slaan, maar wanneer hij me zou slaan. Er was weinig voor nodig om hem zo boos te maken, dat hij uithaalde. Soms trof hij me hard in mijn gezicht, maar meestal was hij zo uitgekookt om me in mijn maag of op mijn rug te stompen. Op plekken die door niemand werden gezien. Als mijn gezicht blauwe plekken vertoonde, mocht ik de deur niet uit. Durfde ik de deur ook niet uit, want mijn schaamte over wat er achter onze voordeur gebeurde, was groot.

Ik liep altijd op mijn tenen door het huis om hem zo min mogelijk te ergeren. Maar het was alsof hij op elk woord zout legde en op elke handeling lette om mij te kunnen bekritisieren of te straffen. Ik deugde nergens voor, zei hij telkens weer. 'Zelfs niet voor seks, want je ligt daar maar als een slappe pop.' Ik had hem niet durven vragen waarom hij me dan keer op keer verkrachtte. Een ander woord kon ik er niet aan geven.

De begrafenisondernemer laat me tal van rouwkaarten zien, maar ik vind ze allemaal te mooi. Freds kaart moet sober en neutraal zijn. Geen zwarte rouwrand eromheen; het zou een leugen zijn om met de zwarte kleur te insinueren dat mijn rouw diep is. Ook geen milde, grijze rand. Gewoon helemaal niets. Een effen kaart met een korte tekst is voldoende: Heden overleden... En dan zijn naam, geboortjaar en sterfdatum. Geen liefhebbende woorden op de kaart, want ik wil niet huichelen. Onder de informatie over de uitvaart staat slechts 'Geen bloemen'.

Gelukkig wordt het me bespaard om zelf een woord tot de genodigden te richten. De begrafenisondernemer zegt de regie te nemen en voor de speeches hebben Freds compagnon en twee zakenrelaties zich gemeld. Ik vind het best. Ik sluit me toch af van alle mooie woorden, die zij ongetwijfeld uitspreken.

De stoet in het zwart kenmerkt zich door geen ander geluid dan de schuifelende voeten. Achter mij volgen de mannen, die zich op mijn verjaardagsfeest te buiten zijn gegaan aan alcohol en vunzigheden. Weet ik dit laatste zeker? Nee, maar het zou niet de eerste keer zijn dat er een callgirl of een stripper – een vrouwelijke welteverstaan – op een feestje bij ons thuis is verschenen nadat ik naar bed was gegaan. Zo voelen ze zich heel wat met hun overvloed aan geld en macht, maar in wezen zijn het zielige mannetjes. Viezerikken, die hun lul achterna lopen. Straks moet ik ze de hand schudden en hun huichelachtige medeleven in ontvangst nemen, maar morgen zijn ze me alweer vergeten. En om Fred zullen ze ook niet lang rouwen.

Nu loop ik hier voorop en zien ze me allemaal in mijn eenzaamheid. Geen kinderen, die hun armen liefdevol om me heen slaan. Geen broers of zusters, die me troostend begeleiden naar de laatste rustplaats van mijn man. Mijn moeder is al jaren dood en mijn vader leeft steeds vaker in het verleden. Meestal weet hij niet eens wie ik ben.

Ik heb helemaal niemand en toch heb ik altijd geweten dat er iemand bij me hoort. Dat er iemand is geweest, die sinds die fatale nacht weer terug is. Sophie. Ik voel haar aanwezigheid en haar beschermende arm om me heen. Waar was ze al die jaren, waarin ik het zo moeilijk had?

De afscheidsdienst is langs me heen gegaan, voor de slijmende woorden van zijn zakenrelaties heb ik me bewust afgesloten. En ik? Ik heb niets gezegd. Wat had ik moeten zeggen als afscheid van de man, die me jaren heeft vernederd en de grond in heeft getrapt? Dat ik hem zal missen? Never, nooit niet. Zijn plotselinge dood kwam voor mij als een geschenk.

Nu kijk ik toe hoe zijn kist langzaam in het diepe graf zakt, waardoor hij letterlijk uit mijn leven verdwijnt. De uitvaartbegeleider reikt me een schepje aan en gebaart naar de hoop zand naast het graf. Mijn grijns verbijnd tot een droevige grimas, voldoe ik aan de opdracht. Zand erover, denk ik cynisch.

Ik recht mijn rug, gun de kist waarin mijn onderdrukker ligt

geen blik waardig en loop hooghartig langs de zakenrelaties van Fred. Mijn blik is op één punt gericht. De uitgang van deze doodse plek. Ik wil naar huis om eindelijk mijn eigen leven te gaan leiden. Een leven zoals ik het wil.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik op gepaste afstand van de stoet rouwendenden twee mannen in lange overjassen staan. Ik herken hen als de rechercheurs die bij mij thuis zijn geweest om allerlei vragen te stellen. Ze tastten in het duister omtrent de doodsoorzaak, zeiden ze. Zijn dood leek verdacht, maar zou tegelijkertijd ook een ongeluk kunnen zijn. Zullen we het dan maar op een ongelukkige val houden, wilde ik voorstellen. Maar ik kon mijn woorden nog net op tijd inslikken. Als de voordeur niet had opengestaan, waren ze zonder meer van een ongeluk uitgegaan, vertelde de langste van de twee terwijl hij me bedachtzaam opnam. Ik ben verschrikkelijk slecht in het onthouden van namen, voor het gemak heb ik ze voor mezelf de bijnamen De Lange en De Korte gegeven. Nu staan ze naar mij te kijken, vlakbij een graf waarvan ik weet dat er een vrouw ligt, die een half jaar geleden is overleden. Op de leeftijd van 38 jaar. Veel te jong. Een paar jaar jonger dan Fred die 41 is geworden, wat in zijn geval oud zat is. Nog net op tijd kan ik een gemene grijns onderdrukken. Boontje komt om zijn loontje.

Ik voel hun strakke blikken op me gericht. Proberen ze mijn verdriet te peilen? Willen ze er zo achter komen of ik een oprecht treurende weduwe ben of een koelbloedige moordnares? Misschien is het toch beter om niet direct naar huis te gaan maar naar de aula, waar de koffie en cake al wachten en ik een eindeloze rij handen moet schudden. Ik verheug me er allerminst op, maar besluit het lijdzaam over me heen te laten komen. Vermoedelijk zie ik er dan nog het meest uit als een verdrietige weduwe en haalt dit elke verdenking jegens mij weg.